

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 1.12.2022 r.

Kroczyliśmy drogą Ewangelia św. Łukasza i drogą: Naśladowanie Maryi ze św. Tomasza Kempis.

Będziemy kroczyć znaną nam metodą syntezy, czyli czytając oba teksty najpierw biblijny (ok. 15 min) i tekst lektury (ok. 7 min), mamy dokonać pewnej syntezy. Razem praca powinna nam zająć ok. 30. min.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy:

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie. Oczami wyobraźni zobacz wszystko co się dzieje, przyjrzyj się każdemu kto występuje w scenie – nakręć swój film.
3. Co w danym fragmencie Bóg chce powiedzieć do Ciebie? Do czego Cię wzywa? Jak pokazuje Siebie / Kościół / świat? Przeczytaj później komentarz i przemyśl dany tekst.
4. Przeczytaj wskazany fragment lektury.
5. Zapisz wnioski z obu fragmentów do swojego zeszytu.

Dzień	Fragment Ewangelii	O naśladowaniu Maryi
Czwartek	Łk 8,1-3	s. 97-98
Piątek	Łk 8,4-10	s. 99-100
Sobota	Łk 8,11-21	s. 101-102
Niedziela	Łk 8,22-25	s. 103-104
Poniedziałek	Łk 8,26-39	s. 105-106
Wtorek	Łk 8,40-56	s. 107-108
Środa	Łk 9,1-6	s. 109-110

Czwartek:

W tym krótkim podsumowaniu pojawiają się trzy tematy, które posłużą za wprowadzenie do krytycznej refleksji o wierze jako przyjęciu Słowa. Pierwszym jest życie wędrownie Jezusa, które jest wzorem dla Kościoła kontynuującego Jego przepowiadanie. Drugim jest fakt, że Dwunastu Mu „towarzyszy”, to znaczy przebywają z Nim i są włączeni w ten sam rodzaj życia i działalności. Ich zażyłość z Nim jest wynikiem słuchania (por. w. 21) i stanowi źródło ich przepowiadania skierowanego do innych ludzi, które zmierza do włączenia wszystkich do rodziny słuchaczy Słowa. Dzięki ich świadectwu Jezus dociera aż do nas, a my docieramy do Niego. Trzecim tematem jest uwaga, że kobiety są upoważnione do chodzenia z Nim, razem z apostołami. One sprawiają, że ta mała pielgrzymująca wspólnota może żyć, wypełniając typowo macierzyńską posługę dbania o ich podstawowe potrzeby. W ten sposób zostaje przedstawiona prawdziwa rodzina Jezusa, równoległe do wersetów 19-21, oraz zostaje pokazane że słuchanie wymagane przez Słowo - centralny temat rozdziału 8. - polega na przebywaniu z Jezusem i na służeniu.

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka

diakonia modlitewna

Dawid Przydział

diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrat

diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder

Magdalena Rząsa

diakonia wprowadzająca

Klaudia i Konrad

Przydział

diakonia medialna

Joanna i Wojciech

Wojdyło

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb

diakonia miłosierdzia

Piątek:

Teraz zatrzymamy się na słuchaniu: czy uczeń umie słuchać i usłuchać tego, któremu wszystko jest posłuszne? Jaki efekt wywrze na nim Jego słowo? Przypowieść o słuchaniu (ww. 4-8) należy odczytywać razem z wytłumaczeniem jej formy (ww. 9-10), treści (ww. 11-15) i tego, jak ją odczytywać i przekazywać (ww. 16-18). Całość obramowana jest dwoma scenami, które przedstawiają prawdziwych krewnych Jezusa. Są nimi ci, którzy „towarzyszają Mu”, są uwolnieni od złych duchów i od chorób i umieją służyć (ww. 1-3), ponieważ słuchają i wypełniają Jego słowo (w. 21). Prawdziwe pokrewieństwo z Jezusem zależy od Słowa, gdyż człowiek staje się słowem, którego słucha, i ponieważ Jezus jest Słowem Ojca. Przypowieść ta zachęca czytelnika do sprawdzenia jakości swojego słuchania, aby zobaczyć, czy jest prawdziwym uczniem i czy należy do Jego rodziny. Przypowieść z jednej strony głosi skuteczność słowa Bożego, które okazuje się być owocniejsze ponad wszelkie oczekiwania człowieka; a z drugiej strony podkreśla warunki konieczne do tego, by móc je owocnie przyjąć. Skuteczność słowa nie zależy od warunków tworzonych przez człowieka - jako takie ono jest zawsze skuteczne - ale Boże słowo pozostawia zawsze człowiekowi wolność. Słowo przynosi owoce samo z siebie i człowiek nie może wpłynąć na jego skuteczność, ale może uczynić je bezpłodnym, kiedy go nie słucha i nie przyjmuje. Ziemia nie jest źródłem owocności ziarna, ale może spowodować, że moc zawarta w ziarnie nie będzie mogła przynieść swojego owocu. Jeżeli zatem słowo nie przynosi owocu, a jest niczym ziarno z natury swej płodne, to znaczy, że istnieją jakieś przeszkody i przeciwności, które należy usunąć. Między słuchaniem a wypełnianiem Słowa istnieje wzajemna zależność, swoista cyrkulacja, jak między korzeniem a koroną drzewa: pierwsza czynność jest powodem drugiej, a druga jest wynikiem pierwszej. Nie podlega dyskusji dobra jakość ziarna, która jest pewnością nabytą w rozdziale 7.; owoc zależeć będzie od ziemi przyjmującej ziarno. Po przedstawieniu przypowieści Jezus wyjaśnia, dlaczego mówi w ten sposób. Jest to szczególnie ważny sposób proponowania prawdy. Jeżeli ważne jest, aby ją powiedzieć, to tak samo ważne jest, aby była ona zrozumiała. Jest to szczególnie ważne, jeśli chodzi o prawdy objawione, których ten, kto ich poszukuje, nie może odkryć bez czyjegoś wyjaśnienia. Słowo, które gromadzi uczniów i formuje ich w słuchaniu, ma dwojaki wymiar. Jednym jest misyjne głoszenie, które prowadzi do wiary i czyni uczniem; drugim jest dalsze pouczenie, które karmi i powoduje wzrastanie aż po wydanie obfitych i dojrzałych owoców. To samo Słowo zakłada Kościół i w dalszym nauczaniu podtrzymuje go przy życiu, sprawiając, że może on być płodny. Słowo skierowane jest do Kościoła i poza Kościół, na zewnątrz. Rodzi się w Kościele i wszędzie powoduje rodzenie się Kościoła, głosząc wszystkim zbawienie. Pouczenie skierowane do uczniów prowadzi ich do „poznania” tajemnic królestwa Bożego (w. 10), natomiast głoszenie na zewnątrz, głoszenie misyjne, budzi zaniepokojenie nimi. Głoszenie misyjne z konieczności nie może być takie samo jak nauczanie uczniów. Musi ono dotyczyć rzeczy, które znane są słuchaczom, są dla nich zrozumiałe i wzbudzają ich zainteresowanie. Odbывается ono w przypowieściach, ponieważ przypowieści przedstawiają w krótkiej opowieści znane doświadczenia, które są naładowane emocjonalnie tajemniczymi aluzjami do tego, co pozostaje dla słuchacza nieznaną. Mówią one o prawdzie w sposób przestronny i podsycają apetyt na głębsze „poznanie”.

Sobota:

Po wytłumaczeniu języka przypowieści następuje wytłumaczenie samej przypowieści. Jest ona zastrzeżona dla tych, którym „dane jest poznać tajemnice królestwa Bożego” (w. 10). Utożsamiają się oni z Jezusem, Słowem życia i Zmartwychwstania, Ziarnem, które zna porażkę, a zarazem powodzenie. Prawo krzyża jako droga do chwały odnosi się tak do Jezusa, jak i do idącego za Nim ucznia (zob. Łk 9,23nn). Kościół już podczas pierwszego prześladowania pojmuje swoje dzieje jako jedno i identyczne z dziejami swego Pana, z którym jest złączony (zob. Dz 4, 27nn). Takie rozumienie tajemnic Królestwa jest źródłem odwagi do tego, by nadal wierzyć i głosić pomimo wszelkich trudności. Tajemnice są głoszone w sposób zakryty. Objawia je los Słowa, który jest losem ziarna pszenicy. Mowa o słuchaniu słowa miłosierdzia kończy się pokazaniem jego owocu, którym jest stanie się matką i braćmi Jezusa. Owocem słuchania słowa Pana jest stanie się tymi, którzy rodzą i są krewnymi tego, który jest samym Słowem miłosiernego Ojca. Wchodzimy w poczet uczniów (ww. 1-3), którzy znają tajemnice (w. 10), jesteśmy ziemią urodzajną (w. 15), słuchanie sprawia, że stajemy się matką i braćmi Jezusa. Stajemy się matką, bo kiedy przyjmujemy Słowo jak Maryja, Duch Święty sprawia, że poczyna się ono w naszym wnętrzu i rodzi się jako oświecające nas i innych światło; stajemy się braćmi, gdyż wprowadzając je w czyn, jesteśmy przekształceni w Niego, który sam jest słuchaczem i Synem Ojca. Przynależenie do rodziny Jezusa nie opiera się na przywilejach krwi, zastrzeżonych dla nielicznych. Jest ono otwarte dla wszystkich, gdyż opiera się na przyjęciu Słowa. Maryja jest bowiem pierwowzorem prawdziwego ucznia i Kościoła. Jest ona błogosławiona, gdyż wierzy (Łk 1, 45), a Jej prawdziwe macierzyństwo polega na tym, że „słucha i zachowuje” Słowo (Łk 11,27n). Przedstawia Ona paschalne przejście, które Łukasz proponuje swojemu czytelnikowi, który już jest ochrzczony i należy do Chrystusa, ale jak Maryja pragnie przybliżyć się do Niego, aby Go „widzieć”. Ważne jest nie to, aby

być wśród tych, którzy z Nim jedzą i piją (Łk 13,26), ale by tak jak Ona przejść od pokrewieństwa fizycznego do pokrewieństwa opartego na słuchaniu i zachowywaniu Słowa. Trzykrotnie, w każdym z trzech wersektów, wymienia się „matkę i braci”, którzy kolejno określani zostają jako „Jego” przez Ewangelistę (w. 19), jako „Twoi” przez anonimowych rozmówców (w. 20) i jako „Moi” przez Jezusa (w. 21). Najwyraźniej tematem jest to macierzyństwo i braterstwo oparte na owocnym słuchaniu Słowa.

Niedziela:

Zanim to pytanie o podstawowym znaczeniu zostanie podjęte na nowo, Łukasz domaga się od swojego słuchacza dokładnego sprawdzenia tego, w jaki sposób słucha on Bożego słowa. Teraz Łukasz wprowadza na głębszy poziom znajomości: skoro słucha Go niebo i morze, zło, choroba i śmierć, skoro gromadzi lud na pustyni i karmi go, to pytanie o Jego tożsamość znajduje zaskakującą odpowiedź. Jest On Synem, doskonałym Słuchaczem, który domaga się słuchania i o którym Ojciec powie, żeby Go słuchać (Łk 9, 35). W Nim Pan, który w wędrówce z niewoli Egiptu ku ziemi obiecanej był tylko głosem, staje się widzialny. Słowo staje Ciałem, a głos znajduje swoje oblicze! Ewangelista Łukasz zachęca swoich czytelników, aby wraz z uczniami zaufali Słowu nawet wtedy, gdy Jezus śpi albo jest nieobecny, i aby kochali Go całym sercem. Można bowiem kochać Go, nie widząc (I P I, 8), jak również można doświadczyć skuteczności Jego Słowa, gdy się o Nim jedynie słyszało (Łk 7, 3). Łukasz jak prawdziwy malarz kreśli oblicze Jezusa jako doskonałego Słuchacza w taki sposób, abyśmy i my mogli słuchać Go i widzieć Jego twarz odbitą na naszej twarzy. Opowiadanie to razem z następnym, wpisanym między dwa wejścia do Łodzi, stanowi lustrzaną jedność (ww. 22. 37). Śpiący i budzący się Jezus - przechodzący ze śmierci do życia - przynosi porządek na niebie i w otchłani i pokonuje nieład aż po najodleglejsze okolice, aż po drugi brzeg jeziora, będący ziemią pogan. Wcześniej jednak pokonuje zło uczniów i ucisza niepokój i poczucie zagubienia, jakie napełnia Łódź, będącą symbolem Kościoła. Jego dotarcie do drugiego brzegu przynosi zbawienie wśród pogan i wzbudza pragnienie przebywania „przy Nim”, które na tychmiast zamienia się w posłannictwo świadectwa (w. 38n).

Poniedziałek:

Mimo przeszkód ze strony mocy zła i braku wiary, uczniowie docierają do drugiego brzegu między pogan. Fragment ten ściśle łączy się z poprzednim. Ze strukturalnego punktu widzenia tworzą one literacką jedność. „Fragment ten stanowi pewną całość ograniczoną dwoma opisami wejścia Jezusa do Łodzi (ww. 22 i 37). Znajdujemy w nim serię elementów symbolicznych, na podstawie których spróbujemy streścić jego przekaz. Z jednej strony Jezus śpi, zdrzemnąwszy się w Łodzi. Jest to nawiązanie do Jego śmierci i pogrzebania. Z drugiej strony obserwujemy różne nieuporządkowane sytuacje: świnie, które jako zwierzęta nieczyste przypisane są do świata niższego, znajdują się w górzystej okolicy; Jezus, który jest Galilejczykiem, znajduje się w Gerazie, na przeciwnym brzegu jeziora, w ziemi pogańskiej; pewien człowiek przebywa poza miastem, zamieszkując w grobach i na pustyni: jest opętany, chory psychicznie, opanowany ślepyimi mocami. Odpowiedź na wszystkie te anomalie pochodzi od Jezusa, który jawi się jako Ten, który godzi przeciwności i przywraca porządek. Budząc się ze snu - przechodząc ze śmierci do życia - wybawia (w. 36). Porządek zajmuje miejsce chaosu, kiedy nakazuje złym duchom wejść w nieczyste świnie, a te natychmiast rzucają się do morza, które jest w tradycji starotestamentowej symbolem miejsca niższego, zamieszkiwanego przez siły zła. Kiedy Jezus zapoczątkowuje powracanie do porządku, uwolniony, uspokojony człowiek, który był opętany przez złe duchy, może opuścić groby i powrócić do miasta jako posłaniec Boga. Krótko mówiąc, Jezus według tej konkretnej symboliki, po tym, jak sam symbolicznie przeszedł ze śmierci do życia, prowadzi zagubionego człowieka ze śmierci (groby) do życia (dom). Powrót do porządku zamyka się powrotem Jezusa do Galilei. Nawiązując jeszcze do symboliki wody, zauważmy, że jezioro pochłania złe duchy w sposób definitywny, podczas gdy dla Jezusa jest ono jedynie miejscem przejściowym, nad którym panuje. Jego śmierć - sen pośrodku jeziora, miejsca niższego - jest przejściowa" W poprzednim fragmencie widzieliśmy, że w swoim śnie „miał udział w naszej śmierci”; teraz widzimy, że uczynił to, „aby przez śmierć mógł pokonać diabła, dzierżącego władzę nad śmiercią, i aby uwolnić tych, którzy bojąc się śmierci, całe życie podlegali niewoli (Hbr 2, 14n). Teraz zwycięzca otchłani obudzony ze snu mierzy się z legionem złych duchów. Uznają one w Nim „Syna Boga Najwyższego” (por. Dz 16, 16nn) i dlatego Go słuchają, oddają Mu pokłon i pokornie proszą, aby mogły pozostać w tej okolicy i aby nie zostały już strącone do otchłani. Przyjście Jezusa, doskonałego słuchacza Słowa, przerwało nieposłuszeństwo Adama i pokonało nieprzyjaciela, który fałszując Boże słowo, posługiwał się nim jako bronią do zabijania człowieka. Zło istnieje jednak jeszcze w niewiernych i pogańskich okolicach, w obszarach niewiary w nas - patrz poprzedni fragment - i poza nami. Dlatego uczniowie napotykają na trudności w wypełnianiu swej misji. Apostolskie pielgrzymowanie Kościoła ma na celu otwarcie wszystkim „oczu i odwrócenie ich od ciemności ku światłu, od władzy szatana do Boga” (Dz 26,18). W tej drodze, która

jest drogą słowa Bożego, napotyka on trudności wewnętrzne (zob. Łk 8, 12nn; Dz 5, 3) i zewnętrzne. Kościół Łukasza jest świadomy tego, że żyje w okresie pośrednim charakteryzującym się „już i jeszcze nie”. Jezus już pokonał szatana, ale pokonać go musimy jeszcze i my. Jego walka staje się naszą aż do czasu, kiedy nadejdzie koniec. Opowiadanie podkreśla panowanie zbudzonego ze snu Jezusa nad złym duchem w ziemi pogańskiej. Dlatego uczniowie nie powinni lękać się kontynuowania Jego misji i mogą z ufnością walczyć z nieprzyjacielem, którego Pan już pokonał, a nam pozostawił, abyśmy go zmusili do ucieczki. Elementy narracyjne tego egzorcyzmu, które są dużo barwniejsze niż u Marka, służą do tego, aby dodać nam ufności w ostateczne zwycięstwo.

Wtorek:

Jest to opowiadanie-przekładaniec, które kontynuuje odpowiedź na pytanie uczniów z łodzi: „Kim On jest?” (w. 25). Jest On tym, który pogrążony we śnie i obudzony, potrafi uwalniać od zła i budzić ze snu wszystkich zmarłych. Jak dzięki swej śmierci i Zmartwychwstaniu ma władzę nad niebem, morzem i złem, tak ma też władzę nad chorobą i śmiercią. Dwa cuda ilustrują się wzajemnie: uzdrowienie kobiety cierpiącej na krwotok i wskreszenie córki Jaira. Pierwszy wskazuje na to, czym jest wiara; drugi pokazuje, jak wiara pokonuje śmierć. Wiara polega na „dotknięciu” Jezusa. Jest to dotknięcie, które wyzwała u Niego moc Ducha i daje życie. W Łk 7, 36-50 pełne szacunku gesty miłości grzesznicy wyjaśniają lepiej, na czym polega „dotknięcie” Jezusa. Człowiek jest umarły, jeśli nie spotka swojego oblicza w Panu, gdyż stworzony jest dla Niego, na Jego obraz i podobieństwo. Bez Niego nie istnieje, a dotknięcie Jezusa *oznacza* spotkanie Go, czyli umiłowanie tego, który jest naszym życiem, i złączenie z Nim. Cud uzdrowienia kobiety cierpiącej na krwotok, wpisany w dwukrotne nawiązanie do śmierci (ww. 42. 49), jest otoczony opowiadaniem o cudzie obudzenia martwej córki Jaira. Dzięki temu możemy pojąć, że od śmierci uwalnia taka wiara, której człowiek najpierw się obawia, a potem doświadcza. Jest to centralne orędzie wiary chrześcijańskiej o przejściu do życia przez śmierć, czyli o pewności zmartwychwstania. Takie przejście dokonuje się we chrzcie, który jest „dotknięciem” Jezusa jednoczącym człowieka z Nim zarówno w śnie Jego śmierci, jak i w Zmartwychwstaniu. Dwie postaci kobiece, z których jedna cierpi na śmiertelną chorobę od chwili, w której druga się urodziła, mogą być figurą starego i nowego Izraela. Pierwsza nazywana jest bowiem „córka”, co nawiązuje do określenia „Córka Syjonu” czy „Córka mojego ludu” (Jr 4, 31; 6, 2. 23. 26; 8,19. 21. 22. 23 itd.). Druga nazywana jest *pais* (w. 54), co *oznacza* zarówno dziecko, jak i sługę. To określenie nawiązuje do samego Jezusa, który jest sługą umarłym i zmartwychwstałym (zob. Dz 3, 13. 26; 4, 27. 30). Stary Izrael, spotykając i dotykając Jezusa, zostaje uzdrowiony ze swej śmiertelnej choroby. Otrzymuje oczekiwane wybawienie, jakiego żaden lekarz nie mógł mu dać oprócz jego Boga, który jest jego Oblubieńcem chorym z miłości (Pnp 5, 8). Młoda dziewczynka, która właśnie osiągnęła 12 lat, czyli wiek zamążpójścia, i zostaje przebudzona (por. Pnp 8, 5b), jest nowym Izraelem, który odzyskuje życie i cieszy się zjednoczeniem ze swym Oblubieńcem i Panem (Iz 62, 5). Dzięki „dotknięciu” wiary te dwie postaci nakładają się na siebie. Wydaje się bowiem, że po dotknięciu Jezusa chora kobieta staje się młodą oblubienicą, a młoda oblubienica, śpiąca i wskrzeszona dotykiem ukochanego, jednoczy się i utożsamia z Nim, umarłym i zmartwychwstałym sługą (*pais*). Opowiadanie to pozwala nam dostrzec paschalną tajemnicę snu i przebudzenia Jezusa, z którym uczniowie są złączeni przez chrzest. Chrzest jednoczy nas z Nim (Rz 6, 3-11) i rzeczywiście czyni nas „ciałem Chrystusa” (I Kor 12, 12-27), sprawiając, że stajemy się Jego rodziną (w. 21), otrzymujemy poznanie tajemnic Królestwa (w. 10) i wchodzimy do otchłani wzajemnej miłości między Ojcem a Synem, którą Syn nam komunikuje (por. Łk 10, 22).

Środa:

Fragment ten wyznacza początek posługi uczniów powołanych przez Jezusa do kontynuowania Jego dzieła. Są oni posłani przez Niego i tak jak On. Celem ich misji jest Eucharystia, będąca posługą chleba Życia, podobnie jak celem misji Chrystusa był dar Jego ciała. Słowa Jezusa z Łk 10, 21n pokazują, że ten dar wprowadza w życie samego Boga, w miłość między Ojcem i Synem. Widać tu centralne miejsce Eucharystii w życiu Kościoła. W Eucharystii *dziś* przedstawiamy ponownie Ojcu Jego Syna, który został nam dany. A w Synu przedstawiamy Ojcu samych siebie, karmiących się i żyjących tym darem. Jest to chleb, który Jezus jako lekarz i oblubieniec nakazał dać wskrzeszonej dziewczynce (Łk 8, 55). Instrukcje udzielone przez Jezusa Dwunastu służą za „podrózne kompendium” czy „wiatyk” dla posłannictwa Kościoła. Zawierają jedyną przestrożę, jakiej Jezus udziela w odniesieniu do misji. Polega ona na negatywnym nakazie: „nie bierzcie” (po którym następuje pięć określeń: „ani... ani...”) oraz na poleceniu „zatrzymania się” lub „strząśnięcia pyłu”. Słowa Jezusa nie odnoszą się do przedmiotu głoszenia. Jest on oczywisty. Przedmiotem głoszenia może być tylko królestwo Boże słuchane i oglądane w Nim, czyli On sam! *Tym*, co nie jest oczywiste, a na co Jezus kładzie nacisk, jest to „jak” powinien żyć i prezentować się głoszący. Dla nas ważne jest nie to, co mówić, bo to nie

zależy od nas, ale jak być, by nie zaprzeczać życiem temu, co głosimy ustami. To, kim jesteś, staje się pudłem rezonansowym tego, co mówisz. Dowodem tożsamości posłanych jest odwzorowanie rysów Jezusa, który ich posłał. Jest to do tego stopnia prawdziwe, że pozostaje jedyną mową Jezusa o misji apostołskiej, która w całości zostaje powtórzona w Łk 10, Inn. Nieuwzględnienie tego jako podstawowej normy ewangelizacji jest co najmniej nierozważne. Byłoby to równoznaczne z pogardzaniem Panem, który tak „nakazał” (Mk 6, 8)! Nie są to bowiem rady, ale nakazy. Wiara słuchającego nie zależy od wiarygodności głoszącego, gdyż Słowo jest żywe i skuteczne samo z siebie. Jednakże głoszący ma tragiczną moc zaciemniania, a nawet unicestwiania głoszenia. Chociaż nie ma mocy, aby głoszenie uczynić wiarygodnym, to jednak jest w stanie uczynić je niewiarygodnym. Jest to odpowiedzialność człowieka, który nie będąc Bogiem, nie może dać życia, ale jest w stanie zadać śmierć temu, co żyje. Rozeznawanie apostołskie (por. kuszenie!) polega nie tyle na jasnym określeniu priorytetów apostołskich czy na skrupulatnej analizie sytuacji, choć jest to pożyteczne czy nawet konieczne, i zasadniczo nie polega na określaniu przedmiotu apostołskiej misji, ale na refleksji nad tym, „jak” jest ona realizowana i „jak” ją realizować.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się osłonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiara.pl.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.